

# O VÍLE KRISTÝNCE

JINDŘICH MALŠÍNSKÝ



JINDŘICH MALŠÍNSKÝ

verše ALOIS KOLÁŘ

*O VÍLE  
KRISTÝNCE*

2015

**ĽAR**

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena nebo reprodukována bez předchozího písemného souhlasu držitele práv.

*Jindřich Malšínský / Alois Kolář*

O VÍLE KRISTÝNCE

Sazba a obálka: Dušan Žárský  
V elektronické podobě první vydání  
Vydal Dušan Žárský – ŽÁR, [www.zar.cz](http://www.zar.cz)  
v roce 2015

ISBN: 978-80-86725-56-7

*Věnováno Alexandru Lisovikovi*

# POHÁDKA

*Milé děti! Jsem pohádka,  
přicházím k vám po špičkách.  
Přivedla jsem sladký spánek,  
pohladí vás po víčkách.*

*Usínáte. Nechci rušit,  
co maminka vypráví,  
když vás klade do postýlky,  
než vás spánek unaví.*

*Mám s sebou pár dobrých přátel,  
ježka, žabku, žížalku,  
zajíčka a tuhle v kapse  
malinkatou píďalku.*

*Znám o nich spoustu pohádek,  
budu vám je vyprávět,  
abyste poznaly ptačí,  
zvířecí a broučí svět.*

*Uvidíte, že to chodí  
v pohádce jak u lidí.  
Jedni jsou na sebe hodní  
a druzí jim závidí.*

*Lišce přepychový kožich,  
jelenu zas parohy,  
stonožce sto párů botek,  
a co má dát na nohy?*

*Závidí si však i děti,  
a to není hezká věc.  
Kdo má víc, má druhým přispět  
nemá přec být lakomec.*

*Máme všichni držet spolu,  
v pohádce i v životě.  
Nikdo přece není sám  
tak jak vrabec na plotě.*

*Dneska se už rozloučíme,  
ráda jsem vás poznala.  
Přijdu zítra, pár zvířátek  
už jsem taky pozvala.*

*Teď vám přeju hezké sny  
a poklidnou dobrou noc.  
Maminka se taky loučí,  
má vás ráda. Moc a moc.*

# ZVÍŘÁTKA, VSTÁVEJTE, UŽ JE BÍLÝ DEN

*Na východní straně svítá,  
sladce voní ranní vzduch.  
Na pasece, v louce, v lese  
panuje už čilý ruch.*

*Ptáci krásně vyzpěvují,  
žáby k tomu kvákají.  
Ježek se jim z trní směje:  
„Hudební sluch nemají!“*

Sluníčku se dnes ráno nechtělo vstávat. Když zakukala kukačka, ještě se chvilku převalovalo v postýlce, ale pak si řeklo: Nedá se nic dělat, povinnost je povinnost, a když musíš tak musíš. Hop a hop, trochu si poskočilo, zakmitalo paprsky a vyhoupló se nad obzor. Zvědavě se podívalo, co je nového dole na Zemi. Jedním paprskem probudilo žáby u rybníka a ty hned spustily kva kva kva koncert. Druhý paprsek pošimral na dvorku kohouta. Také se mu moc nechtělo, ale tak krásně a hlasitě probudit zvířátka nikdo

jiný neumí. Vyskočil na plot a zakokrhá. Zvířátka, vstávejte, už je bílý den. Slepičky vyběhly z kurníku a předháněly se, která lépe zakdáká. Prasátko vystrčilo hlavu z chlívku a zachrochtalo, husa zakejhala, koza zamečela, ovečka zabečela, pejsek zaštěkal a rozběhl se za kočičkou. „Mňau, mňau, nech mě pejsku, já už budu hodná a nebudu tě škádlit.“

Na louce probudilo sluníčko broučky a motýlky, u lesa vylétly z úlů včeličky, ve výběhu skotačila kobyłka s hříbátkem a ptáčci zpívali jako o závod. Kos volal na kosici, beránek na ovečku, kocour na kočičku a sluníčko se usmívalo, že je všechno jak má být.

Nemrač se, usměj se, začíná krásný den. A jestli bude opravdu hezký, to záleží také na tobě.



# HOLA, HOLA, ŠKOLA VOLÁ

*Když sluníčko ráno vstalo,  
kapky rosy posnídalo,  
pošimralo paprskem  
Anduličku s Andrýskem.*

*Hola, děti, probudte se,  
maminka už kaši nese.  
Snad nechcete ještě spát?  
Vstávejte, pojďte si hrát!*

Jeden paprsek pohladil maminku, jiný pošimral tatínka. Tatínek popřál mamince dobré ráno, maminka tatínkovi hezký den. Uvařila kávu, dětem snídani a připravila jim do školy svačinu. Tatínek se oholil, oblékl, políbil maminku a pospíchal na autobusovou zastávku.

Maminka probudila Haničku a Mirečka, připomněla jim, aby se ve škole hodně hlásili a poslouchali paní učitelku. Také dávejte pozor na křižovatce, aby vás nezajelo auto. Na ulici bylo živo. Každý někam chvátal. Maminky s kočárky do jeslí, s většími dětmi do školky a kluci a holčičky se

loudali do školy. Listonoš s brašnou roznášel dopisy a pohlednice s obrázky cizích krajů, policista řídil dopravu, auta rozvážela pečivo, nákladáky cihly a tvárnice. V zatáčce se objevil kamion a všichni se uhýbali na stranu, aby je nezajel. Lidé s taškami se hrnuli do obchodů. Někdo se usmíval, jiný se mračil, podle toho jak se kdo vyspal a jakou měl náladu.

Sluníčko bylo spokojené, že všechno klapě. Rozhlíželo se po krajině, poslouchalo zpěv ptáčků, celá příroda kam oko dohlédlo, byla krásně barevná. Obloha světle modrá, listy na stromech zelené, pampelišky žluté, hasičské auto červené. Motýlci hráli všemi barvami, bílou, žlutou, hnědou, radost na ně pohledět. Sluníčko se na chvílku zamyslelo, jestli na někoho nezapomnělo a popřálo všem lidem hezký den a hodně radosti.

# NA LOUCE V LEŠA

*Na louce v pěkné chaloupce  
jeje, ta je maličká -  
na postýlce zavrňela  
malá, hezká holčička.*

*Protáhla se, zazívala,  
mrkla okem na palouk.  
Jsem to lenoch! Vždyť na louce  
pracuje už každý brouk.*

Pod smrkem ve vysoké trávě byla malá chaloupka s jedním okýnkem a v té chaloupce spala holčička. Sluníčko se usmálo a hned zahubovalo: „Copak je to za pořádek? Už je bílý den a ty ještě spíš, honem vstávej!“ A poslalo do chaloupky zlatý paprsek.

Ten nejdříve obešel postýlku, a když to nebylo nic platné, pošimral holčičku pod nosem. Ta se otočila na druhou stranu a spala jako by ji do vody hodili.

„Tak teď už toho mám dost!“ A paprsek znovu šimral ve vláskách, pod nosem i na nose, to už o trochu víc, a pak ještě přidal, ale to už holčička otevřela oči. Podívala se

z okýnka a sluníčku vesele zamávala. Vždyť už vstávám! A hup, vyskočila z postýlky.

Vyběhla z chaloupky, protáhla se, umyla se kapkou studené vody a zavolala na všechny strany: „Vstávejte, vstávejte, žádné lenošení.“

Ale ozval se jí jenom smích, protože všichni už byli dávno vzhůru. Mravenečci pobíhali sem a tam kolem mraveniště, broučci uklízeli smetí, ježek si vyšel sehnat něco dobrého na zub. Žížala Žaneta si nasadila klobouk a šla se podívat na louku, jestli někdo nepotřebuje pomoc. Žaneta byla pracovitá a ochotná a na louce měla spoustu kamarádů a kamarádek. S každým se pozdravila, zamávala k chaloupce a zavolala na holčičku: „Ty jsi dneska zaspala, copak se ti hezkého zdálo?“

„Zdálo se mi, zdálo, že mám všeho málo.“

„Tak to je dobře, že jsi vyskočila z teplého pelíšku, začni pracovat a budeš mít všeho víc.“

Obě se tomu zasmály a každá šla svou cestou.

# JMENUJI SE KRISTÝNKA

*Ta holčička byla víla.  
Víly znáte z pohádky.  
Na pasece žila sama,  
jen s přáteli zvířátky.*

*Kristýnka se jmenovala  
a každý ji tam měl rád.  
Kdo nebyl zlý a nezlobil,  
ten byl její kamarád*

Holčička se vrátila do chaloupky, ustlala postýlku, zametla světničku a všude utřela prach. Pustila si rádio, oblékla se do šatiček, které jí moc slušely, a šla se podívat na zahrádku. Utrhla do košíčku trochu zeleniny, aby si mohla v poledne uvařit trochu polévky. Chtěla pozvat i žábu Boženku a ježka Vojtu. Oba mají zeleninu rádi a jistě si pochutnají.

Jéje, právě jsem si uvědomila, že jsem se vám ještě nepředstavila. Jsem pohádková víla a jmenuji se Kristýnka. Bydlím v pohádkovém domečku a na louce mám spoustu přátel. Už znáte moji dobrou kamarádku Žanetku. Je to

parádnice, pořád se něčemu směje a to je moc dobře, protože smích je lék na všechny nemoci.

Ježek Vojta je taky můj kamarád. Bydlí na kraji lesa a pod pařezem má svůj pelíšek. Vojty je mi líto, protože žije sám, bez paní ježkové a malých ježečků. Ale je mladý a hezký, a tak si časem jistě nějakou najde. Moc bych mu to přála.

Kousek od chaloupky je velké mraveniště a v něm žije tolik mravenců, že je nejde ani spočítat. Mravenci jsou pilní a pracovití, tuhle něco přinášejí, tamhle zase odnášejí, chvílku se nezastaví.

Také vás musím seznámit s beruškou Janinkou a žábou Boženkou, která žije nedaleko v rybníce a často si k nám přijde zahrát Člověče, nezlob se.

# BOŽENKO, NEZLOB SE!

*Kristýnka měla návštěvu:  
Ježka, žabku, žížalu.  
Všem něco dobrého dala:  
ježečkovi křížalu,  
žabce šťovík  
a žížalce lupíneček z jahody.  
Pak si hráli.  
Domeček byl plný dobré pohody.*

Dnes ráno nemohla Kristýnka dospat. Probudila se už v šest hodin, všude ticho, nikde se ani hlásek neozval. Obrátila se na druhou stranu, dala si polštář na oči a ještě si hodinku přispala. Pak se pod bodlákem osprchovala, oblékla si tepláky a šla na zahrádku trhat plevel. Dnes kropit nebudu, jak se tak dívám, nějak se to zatahuje, odpoledne asi bude bouřka.

Po obědě zavolala Božence. Ale ta se neozývala, možná, že se někde s někým zakvákala nebo zapomněla mobil doma. Za hodinu to zkusila znovu a to už se jí ozvala.

„Boženko, nějak se to mračí a asi nám trochu sprchne. Co bys tomu říkala zahrát si odpoledne Člověče, nezlob se?“

Zavolám Vojtovi, uděláme si bylinkový čaj a bude nám veselo.“

„Tak to já přiskáču ráda, stejně nemám nic na práci.

Ahoj, tak ve tři.“

Ještě před třetí zafukal na dvířka u chaloupky ježek. Vojta bývá vždycky přesný, co slíbí, to splní a co řekne, udělá.

„Pojď dál, Vojtíšku, a sedni si.“ Ale to už přicházela i Boženka.

Hru zahájil šestkou Vojta, potom si nasadila Kristýnka a nakonec žabka. Božence se vždycky dařilo, ale dneska ji štěstí opustilo. Zato se dobře vedlo Vojtovi, skončil jako první, druhá byla Kristýnka. Boženka prohrála. Byla z toho smutná a při čaji toho moc nenamluvila. Kamarádi ji museli utěšit a navrhli, že si zahrají ještě jednou. A podruhé měla Boženka štěstí. Opravdu vyhrála a zase se na ně usmívala.